

Arrest

nr. 219 410 van 2 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78/11
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 februari 2018 tot weigering van inoverwegingname van de aanvraag tot gezinshereniging wegens het definitief, wettig en geldend inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2016 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend. Op dezelfde dag wordt haar een inreisverbod voor drie jaar betekend.

Op 6 mei 2017 wordt haar zoon I.I. geboren en op 29 mei 2017 wordt haar zoon erkend door dhr. H.M. van Belgische nationaliteit. Deze erkenning maakt het voorwerp uit van een onderzoek naar schijnerkenning.

Op 7 september 2017 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als moeder van haar Belgische minderjarige zoon. Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

Op 19 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de aanvraag gezinshereniging wegens het definitief, wettig en geldend inreisverbod van drie jaar, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 februari 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"I., F.

Nationaliteit Servië Geboren op (...)1991 Verblijvende te (...) LEDEGEM NN.(...)

Op 22.01.2016 werd U een beslissing houdende bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) te verlaten gepaard met een inreisverbod van drie jaar opgelegd waarbij U - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden (bijlage 13sexies). Deze beslissing werd U dezelfde dag ter kennis gebracht. Het inreisverbod is definitief in die zin dat U er geen beroep tegen heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Krachtens artikel 44 decies van de wet van 15.12.1980 kan U de schorsing of de intrekking van dit inreisverbod vragen vanuit het land van oorsprong of van verblijf indien U argumenten aanvoert die een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden. Echter, uit Uw administratief dossier blijkt niet dat U het bevoegde bestuur verzocht om het vigerende inreisverbod op te heffen of in te trekken.

Het blijkt dan ook dat U op het ogenblik dat U de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 07.09.2017 indiende, onder gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van drie jaar dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is vernietigd of geschorst .en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. Bijgevolg wordt uw aanvraag gezinshereniging dd. 07.09.2017 niet in overweging genomen en dient de onwettige afgifte van de bijlage 19ter van voornoemde datum en van het AI, als onbestaande te worden beschouwd."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat het schrijven een loutere vaststelling is van het feit dat verzoekster geen stappen heeft ondernomen om vanuit het buitenland de opheffing van het inreisverbod te vragen zoals vereist door artikel 44decies van de vreemdelingenwet, waardoor zij zich niet op het Belgisch grondgebied kan bevinden om er een aanvraag gezinshereniging in te dienen. In die zin betreft het een niet-aanvechtbare beslissing.

3.2 Een aanvechtbare rechtshandeling is een van een bestuur uitgaande eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die rechtsgevolgen doet ontstaan voor de bestuurde of die belet dat dergelijke rechtsgevolgen tot stand komen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 13 juli 2015, nr. 231.935; RvS 22 oktober 2007, nr. 175.999). Het gaat met andere woorden om een individuele rechtshandeling die gericht is op de wijziging van een bestaande rechtstoestand of die integendeel erop gericht is een wijziging in die rechtstoestand te beletten (RvS 22 augustus 2006, nr. 161.910).

De Raad kan in geen geval volgen dat de huidige beslissing geen wijziging aanbrengt aan de rechtstoestand van de betrokkene. Door de bestreden beslissing werd de afgifte van de bijlage 19ter als onwettig beschouwd en het attest van immatriculatie volgend op het indienen van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging ingetrokken of als onbestaande beschouwd. Door deze handeling brengt de gemachtigde wel degelijk een wijziging aan in de rechtstoestand van verzoekster of verhindert hij dat rechtsgevolgen ontstaan. Uit de handeling blijkt immers dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag tot gezinshereniging weigert inhoudelijk te onderzoeken en deze niet in overweging neemt, zodat uit de indiening van deze aanvraag geen tijdelijk verblijfsrecht kan voortvloeien. Hiermee verhindert hij dat rechtsgevolgen ontstaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 40 e.v. en 62 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de burgerschapsrichtlijn) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In het derde middel voert verzoekster de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het fair play-beginsel, het rechtszekerheids- zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en machtsoverschrijding.

Ter adstrueren van de middelen zet verzoekster het volgende uiteen:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat zij deze overwegingen niet opgenomen heeft in haar beslissing; Dat verzoekster niet de exacte motieven en gronden kent van de weigering;

Dat men enkel stelt dat een derdelander geen recht op verblijf heeft tijdens een lopend inreisverbod;

Dat er geen artikel in onze Vreemdelingenwet is dat stelt dat een illegale derdelander geen aanvraag gezinshereniging zou mogen indienen in België tijdens een lopend inreisverbod;

Dat vanuit illegaal verblijf immers in België een aanvraag gezinshereniging mogelijk is;

Dat huidige beslissing om de aanvraag niet in overweging te nemen niet voorzien is door de wet;

Dat de overheid in gebreke blijft deze beslissing juist te motiveren; (...)
-schending van art. 8 EVRM:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ' s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;(...)

Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;

Dat zulks een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van fair play;

Dat deze weigeringsbeslissing niet voorzien werd door de wet;

Dat de praktijk helemaal niet duidelijk is:

Dat wanneer een derdelander teruggestuurd wordt naar het land van herkomst en hij zich wendt tot de Belgische Ambassade om een opheffing te vragen van het inreisverbod, dan wordt hem vooreerst gezegd dat hij zonder visum de gezinshereniging in België mag gaan aanvragen, gelet op het feit dat het een gezinshereniging is met een onderdaan van de Europese Unie;

Dat wanneer de derdelander zegt dat er een inreisverbod is en hij op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken van België de opheffing van het inreisverbod komt vragen, dan stelt de Ambassade vervolgens dat de advocaat in België dat maar moet aanvragen rechtstreeks aan de Dienst Vreemdelingenzaken in België;

Dat wanneer de advocaat contact opneemt met DVZ zij stellen dat er niets moet gebeuren maar dat de aanvraag gezinshereniging geldt als opheffing van het inreisverbod;

Dan dient vervolgens naar analogie de aanvraag gezinshereniging in België aanzien te worden als een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod en dient verzoekster wel degelijk toegelaten te worden tot de procedure;"

4.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

"In de drie middelen beroept verzoekster zich respectievelijk op een schending van artikel 40 e.v. en 62 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/38/EG, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 8 van het EVRM, het beginsel van fair play, machtsoverschrijding en het rechtszekerheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt in essentie dat de thans bestreden beslissing zonder rechtsgrond is. Er is geen wetsartikel dat een illegale derdelander verbiedt om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in België tijdens een lopend inreisverbod. Zij eindigt met de stelling dat de praktijk om een aanvraag gezinshereniging/opheffing inreisverbod in te dienen vanuit het land van herkomst niet helemaal duidelijk is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster nalaat op enige concrete manier een schending van artikel 8 van het EVRM te bespreken. Het middel is in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

Verwerende partij heeft verder de eer te antwoorden dat de thans besteden beslissing deze is d.d. 19 februari 2018 waarbij de op 7 september 2017 afgegeven bijlage 19ter (en AI) als onbestaande moeten worden beschouwd, aangezien verzoekende partij op dat moment nog voorwerp was van een inreisverbod.

Verzoekende partij lijkt met haar grief voorbij te gaan aan het op 29 april 2017 in werking getreden artikel 44decies van de vreemdelingenwet.

Artikel 44decies Vw. bepaalt dienaangaande:

§ 1. De burger van de Unie of zijn familielid die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, kan er de schorsing of de intrekking van aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.

§ 2. De aanvraag voor de schorsing of intrekking van het inreisverbod moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid.

De minister of zijn gemachtigde beschikt over een termijn van zes maanden om over de aanvraag te beslissen.

§ 3. Indien de aanvraag niet is ingediend overeenkomstig paragraaf 2, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen.

Indien de argumenten aangevoerd door de burger van de Unie of zijn familielid een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden, schorst de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod of trekt het in. In het tegenovergestelde geval weigert hij de aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod.

§ 4. Tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod heeft de burger van de Unie of zijn familielid geen recht van toegang of verblijf op het grondgebied van het Rijk.

Verzoekster heeft nooit enig initiatief genomen om een opheffing van het vigerende inreisverbod te vragen, overeenkomstig de daartoe in de vreemdelingenwet voorziene procedure.

Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest C-225/16 d.d. 26 juli 2017 oa. het volgende(eigen onderlijning):

51 Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

52 Aan deze doelstelling van artikel 11 van richtlijn 2008/115 en aan het algemene doel dat met deze richtlijn wordt nagestreefd, zoals in herinnering gebracht in punt 40 van dit arrest, zou afbreuk worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.

53 Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit een onwettige situatie kan verzoekende partij geen rechten putten. De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve, in het licht van voormelde rechtspraak, rechtmatig de onrechtmatig afgegeven bijlage 19ter en AI als onbestaande beschouwen. Er is immers nog steeds een van kracht zijnde inreisverbod, zodat verzoekende partij zich niet op het Belgisch grondgebied kan begeven. Zij had een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod kunnen indienen vanuit Servië op basis van gewijzigde elementen van haar situatie overeenkomstig artikel 44decies Vw.

In de mate dat verzoekster verwijst naar een onduidelijke praktijk, kan verwerende partij alleen maar vaststellen en zij dit op generlei wijze aantoon. De vigerende wetsbepalingen zijn duidelijk: zij kan een opheffing aanvragen vanuit het land van herkomst. Zij is niet toegelaten tot het grondgebied, gelet op het vigerende inreisverbod.

De middelen zijn ongegrond.”

4.3 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Thans wordt niet betwist dat verzoekster op 7 september 2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend, dit als moeder van haar Belgische minderjarige zoon. Een dergelijke aanvraag valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), zoals ook uitdrukkelijk werd gesteld in de aanhef van de bijlage 19ter.

De relevante bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepalen:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.
(...)."

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “ van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ”, die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De Raad kan enkel vaststellen dat noch artikel 40ter van de vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, noch enig ander artikel in de vreemdelingenwet of het vreemdelingenbesluit voorzien dat de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg niet in overweging kan worden genomen wanneer dit familielid het voorwerp uitmaakt van een definitief geworden inreisverbod (en een bevel om het grondgebied te verlaten) en zonder dat de opheffing werd

gevraagd van dit inreisverbod. Evenmin wordt in deze bepalingen voorzien dat de bijlage 19ter en/of het afgeleverde attest van immatriculatie in dergelijk geval als onbestaande moeten worden beschouwd.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekster, overeenkomstig artikel 44^{decies} van de vreemdelingenwet, in het buitenland een aanvraag moet indienen om het inreisverbod op te heffen, moet worden opgemerkt dat deze motivering in rechte niet kan volstaan om de beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag gezinshereniging te dragen. Artikel 44^{decies} van de vreemdelingenwet regelt immers enkel de mogelijkheid en de modaliteiten van de aanvraag tot intrekking en/of schorsing van een inreisverbod dat werd afgeleverd aan een burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie, maar niet de voorwaarden voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg (cf. RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598). De verweerder kan in de nota met opmerkingen dan ook niet dienstig naar artikel 44^{decies} van de vreemdelingenwet verwijzen om te argumenteren dat de verzoekster geen aanvraag gezinshereniging kan indienen terwijl zij onder een inreisverbod valt dat definitief is en waarvan zij de opheffing niet heeft gevraagd.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster moet worden gevolgd waar zij stelt dat het jegens haar betekende inreisverbod geen onontvankelijkheidsvoorwaarde kan inhouden met betrekking tot de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De loutere verwijzing in de bestreden beslissing naar het gegeven dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar (en een bevel om het grondgebied te verlaten) en naar het gegeven dat verzoekster geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om op grond van artikel 44^{decies} van de vreemdelingenwet vanuit het buitenland een vraag tot opheffing van dit inreisverbod in te dienen, vormt geen afdoende motivering om de aanvraag voor een verblijfsrecht als moeder van een Belgisch minderjarig kind niet in aanmerking te nemen.

Aangezien de bestreden akte geen motief bevat dat de bestreden beslissing in rechte kan dragen, dient te worden vastgesteld dat deze beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 februari 2018 tot weigering van inoverwegingname van de aanvraag tot gezinshereniging wegens het definitief, wettig en geldend inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN